

ÉGŐÁLDÓZAT

A hegyről lefelé menet találkoztam Anyával.
Faggatott, mi történt.
Apával
mindketten csendben voltunk,
nem beszéltünk többet soha.

Akkoriban költöztem el otthonról.
Kései gyerek voltam, mint tudod, egyke.
Anyám óvott a széltől is.
Aztán egyik napról a másikra
összepakoltam és eltűntem.

Ha elmondtam volna, mi történt,
rámegy a házasságuk.
De talán el sem hiszi.
Vallásosak voltunk,
hogy Apám gonosz
vagy örült,
az szóba sem jöhetett.

Az élet kiszámítható volt,
Isten pedig jó:
neveltük állatainkat,
betakarítottuk a búzát,
és talán előfordult,
hogy valaki verekedésbe keveredett,
ha a másik részegen kirúgta a kerítése léccét,
de Apámmal össze nem veszem,
és nem is veszhettem úgy össze soha,
hogy egyszer csak rám fogja kését.

Hátulról fogott le,
a torkomnak szorította.

Én erősebb voltam már akkor is,
de féltem ellökni magamtól,
mert olyan volt,
mint egy megfeszült üvegszál,
amely törésre kész.
Nem volt tiszta az agya már hetek óta.
Álltam volna le verekedni egy
demens öregemberrel?

Csak egy perc volt, elengedett.
Mintha nem történt volna semmi sem.
De álmomban néha eszembe jut.
Ilyenkor nagy fehérséget látok,
arcom elsötétül,
majd kigyullad,
mint a láng.
Fénylő arccal, elfátyolozva
sétálunk némán, évekig.